

רע"פ 6184/13 - מיכאל אדר נ' מדינת ישראל

רע"פ 6184/13 - מיכאל אדר נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 6184/13

מיכאל אדר

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[12.09.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 22.8.2013, בעפ"ת 29818-05-13, שניתן על-ידי כבוד השופטים א' טל - סג"נ; ה' עובדיה; ב' טולקובסקי בשם המבקש - עו"ד אשר ארבל

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: א' טל - סג"נ; ה' עובדיה; ו- ב' טולקובסקי), בעפ"ת 29818-05-13, מיום 22.8.2013. בפסק דינו, דחה בית המשפט המחוזי, את ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופט ש' נחשון-אטינגר), בגמ"ר 8321-06-11, מיום 4.4.2013.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, בו יוחסה לו עבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

בכתב האישום נטען, כי ביום 29.4.2011, בסמוך לשעה 10:00, נהג המבקש במלגזה, בשטח מפעל "בכורי שדה דרום" (להלן: המפעל), אשר במושב פדייה. בשלב מסוים, החנה המבקש את המלגזה, באזור משופע, אשר לא יועד לחניה, בשטח המפעל, מבלי למשוך את ידית בלם היד של המלגזה "עד הסוף", ועזב את המקום, תוך שהוא מותיר את המלגזה ללא השגחה. כעבור "מספר שניות", התדרדרה המלגזה במורד השיפוע ופגעה במנוח, באופן שגרם למותו.

3. ביום 9.1.2013, לאחר שנשמעו ראיות התביעה, חזר בו המבקש מכפירתו, והורשע על בסיס הודאתו, על-ידי בית משפט השלום לתעבורה (להלן: בית המשפט לתעבורה) בעבירה, אשר יוחסה לו בכתב האישום.

באותו מעמד, הופנה המבקש לשירות מבחן לשם עריכת תסקיר בעניינו. המלצתו של שירות המבחן הייתה, כי יושת על המבקש עונש מאסר, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, לתקופה של חצי שנה. זאת, עקב "מצבו הרגשי המורכב" של המבקש והחשש, כי "עונש מאסר לריצוי בפועל עלול להפר את האיזון שהשיג [המבקש] בחייו ולפגוע בשיקום המשמעותי שעבר".

4. ביום 4.4.2013, ניתן גזר דינו של המבקש בבית המשפט לתעבורה, במסגרתו נשקלה לחומרה, מידת רשלנותו של המבקש ועברו הפלילי. כמו-כן, נתן בית המשפט לתעבורה דעתו לעניינים הבאים: הודאתו של המבקש באשמה; "עברו התעבורתי הקל"; המלצתו, הנזכרת לעיל, של שירות המבחן; והפסיקה בנושא הענישה הראויה, במקרה דנן, שהציגו הצדדים. סיכומו של דבר, הוטלו על המבקש העונשים הבאים: מאסר לריצוי בפועל למשך 8 חודשים; פסילה מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, לתקופה של 7 שנים, מיום 4.5.2011; 9 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים; ושנה אחת של פסילה על תנאי מלהחזיק או לקבל רישיון נהיגה, לתקופה של 3 שנים לאחר שחרורו של המבקש מריצוי עונש המאסר. בנוסף נקבע, כי המבקש יפצה את משפחתו של המנוח, בסכום של 10,000 ₪.

5. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי, על גזר-דינו של בית המשפט לתעבורה, כאשר הטענות התמקדו בעונש המאסר ובעונש הפסילה שהוטלו עליו. ביום 22.8.2013, נדחה הערעור. כאשר בית המשפט המחוזי מציין, כי לא נפל כל פגם בגזר דינו, המנומק כדבעי, של בית המשפט לתעבורה. ראשית, נדחתה טענתו של המבקש, לפיה קרות התאונה בשטח המפעל משמעה, כי מדובר "בתאונת עבודה", ולפיכך, יש מקום להקל בעונשו. בית המשפט המחוזי עמד על כך, כי בית המשפט לתעבורה, בחן את תסקיר שירות המבחן וההמלצות הכלולות בו, ונתן דעתו למצבו הרפואי של המבקש, וקבע כי, במכלול השיקולים, הושת על המבקש עונש ראוי. כמו-כן, קבע בית המשפט המחוזי, כי גזר הדין במקרה דנן, נאמן להלכה הפסוקה, בעבירות של גרם מוות ברשלנות בתאונת דרכים, ועקרונות ההלכה ייושמו בו נכונה. לפיכך, הגיע בית המשפט המחוזי לכלל מסקנה, כי אין להתערב בעונש, אשר נגזר על המבקש, שכן אין בו משום "סטיה של ממש ממדיניות הענישה הראויה".

הבקשה לרשות ערעור

6. ביום 22.8.2013, הגיש המבקש, באמצעות בא-כוחו, עו"ד אשר ארבל, את בקשת רשות הערעור המונחת לפניי. הטיעון העיקרי הנשטח בבקשה הינו, כי נגזר על המבקש עונש ה"חורג חריגה של ממש לחומרא ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים", וזאת, לאור נסיבותיו האישיות, ולנוכח נסיבות ביצוע העבירה. לעניין אחרון זה, נטען על-ידי המבקש, כי "אין זה אירוע רגיל של תאונה בכביש ואמות המידה לרבות ממדיניות ההרתעה צריכות להיות שונות".

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה ובצרופותיה, הגעתי למסקנה, כי דין הבקשה להידחות. הלכה היא, בשיטת משפטנו, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי", שמורה אך לאותם מקרים מיוחדים, המעוררים שאלה משפטית נכבדה או סוגיה ציבורית כבדת משקל, החורגת מעניינם של הצדדים לבקשה, וכן למקרים, יוצאי דופן, בהם ניכר חשש מפני עיוות דין או מתגלה אי-צדק מהותי (רע"פ 5115/13 שרון נ' מדינת ישראל (8.9.2013); רע"פ 5212/13 שמעון נ' מדינת ישראל (29.8.2013); רע"פ 5168/13 גורדיצקי נ' מדינת ישראל (22.8.2013)). הבקשה שלפניי נסובה סביב עניינו הפרטני של המבקש, היא אינה מגלה כל סוגיה עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, והיא אינה מעוררת שיקולי צדק התומכים בקבלתה, ועל-כן, דינה להידחות. עוד יש לציין, כי עניינו בבקשה, שהינה העתק, קרוב למושלם, של הודעת הערעור, אותה הגיש המבקש לבית המשפט המחוזי. דבר זה, כפי שקבעתי לא פעם, אין בידי לקבל. בפרשה אחרת ציינתי, כי "לא יעלה על הדעת, כי בקשת רשות ערעור תהא כר 'מקצה שיפורים' לבעל דין שאינו שבע רצון מהתוצאה אליה הגיעה ערכאת הערעור, תתעלם מהקריטריונים הנהוגים בשיטת משפטנו למתן רשות ערעור, ותהווה, הלכה למעשה, ערעור נוסף על הכרעתו של בית המשפט המחוזי" (רע"פ 9019/12 חטיב נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (17.12.2102), וראו גם, רע"פ 5231/13 ערטול נ' מדינת ישראל (21.8.2013); רע"פ 3857/13 יצחקיאן נ' מדינת ישראל (30.7.2013); רע"פ 2212/13 דבש נ' מדינת ישראל (9.5.2013); רע"פ 2470/13 פרוגה נ' מדינת ישראל (5.5.2013)). מן הראוי להזכיר, כי בית המשפט המחוזי, נדרש לטענות, המועלות בבקשה שלפניי, ומצא כי אין בהן ממש. בהתייחס להשגותיו של המבקש על חומרת העונש, מקובלת עלי קביעתו של בית המשפט המחוזי, לפיה אין בנידון דידן, כל חריגה מהותית ממדיניות הענישה הראויה, במקרים דומים. משכך, אין בחומרת העונש, אשר הושת על המבקש, כדי להוות עילה לדיון משפטי נוסף בפני בית-משפט זה (ראו, למשל, רע"פ 5165/13 בבלי נ' מדינת ישראל (20.8.2013); רע"פ 4798/13 נחום נ' מדינת ישראל (4.7.2013); רע"פ 2063/13 שטרול נ' מדינת ישראל (7.4.2013); רע"פ 1756/13 תורג'מן נ' מדינת ישראל (10.3.2013)).

8. הבקשה נדחת, אפוא.

בהתאם לפסק דינו של בית המשפט המחוזי, על המבקש להתייצב לריצוי עונשו, ביום 8.10.2013, עד לשעה 10:00, בימ"ר הדריס או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: *****-** או *****-**. ניתנה היום, ח' בתשרי התשע"ד (12.9.2013).